

Ólavsøkan 1962



»Dreingir, ið duga, árárnar togas

Ólavsoka!

Ólavsokuhaldið man vera so nógv størsta veitsluhald fóroyingna.

Hón, Ólavsøkan, hevur gjøgnum aldrið kannað samlað fóroyingin, ið annars í mongum føri í sinnalagi er eyðkendur av sundurlyndi.

Hón er størsta samkoma fóroyingna enn sum áður, og hon er vorðin so nógv tann størsta ítróttastevnan.

Gjøgnum aldrið komu menn til Havnar á Ólavsøku — «til tingar og stevna».

Ólavsokuhaldið í ár byrjar við skrudgonguni Ólavsokukaftan frá kommunuskúlagarðinum og inn á tinghúsvøllin, har Hákon Djurhuus lótingsmaður setur Ólavsøkuna.

Fyrr mundi ítróttin ikki sermerkja Ólavsokuhaldið stórvægis, so sum hon nú ger tað. Men allar tíðir og allar staðir, har tveir fóroyskir árabátar eru komnir at flóta bórð um bórð, hevur verið kappróð, og mangar kappróður hevur verið rógvað, bæði tá menn fóru til Havnar á Ólavsøku, og tá teir fóru heim aftur til síns sjálvs.

KAPPRÓÐURIN

Nær reglubundin kappróður um lið í sjálvum Ólavsokuhaldið er byrjaður, tykist eingin reidiliga at vita. Eitt blað segði herfyri, at í ár vóru 70 ár, síðan hesi róður byrjaði. Men hetta er ikki fínt. Tað munnu heldur vera um 70 ár síðan steddur kom í Ólavsokuróðurin — fyrj eina tíð.

Tað munnu vera góð 70 ár síðan Óla Vang í Havn — ættadur úr Kaldbak — gekk burtur á útróðri, vit halda, hann var sjálvur sætti. Tá kom steddur í kappróðurin, tí Óla Vang hevði í mong ár verið

róðursmaður á »Politistinum« í kappróðri á Ólavsøku, og við honum gingu burtur fleiri av róðarunum.

— Aðrenn henda syndarlaga hending fór fram, hevði ár um ár regluliga verið ród kapp á Ólavsøku, og tað vóru Nólsoyinger og Havnarmenn, ið róðu við 10-mannaförum. Vit duga ikki at siga, um aðrir luttóku í hesum róðri; men tað er ivel hugsandi, at aðrir luttóku av og á, ið hvussu er luttóku Skopuningar, fyrstu ferð róðurin var uppafurtikin.

Tá varð ród av Bórðuni inn á eystaru vág; men so hendi tað, at ein maður á »Politistinum« fekk eitt slysi og doyði stutt eftir. Kontini völdi hetta ikki, at givið varð upp at rógva; men aftaná hesa hending róðu teir av Glyvursnesi inn á vágna.

—o—

Tað er at vóna, at veðrið verður gott á Ólavsøku, tí tað hevur so nógv at týða fyri alt Ólavsokuhaldið, og ikki minst fyri kappróðurin.



Í Gundadali 1961: Akrames-Býliðið

áskoðararnar at sær.

Men, vit fáa eisini at siggja tey bæði liðini leika, sum stóðu seg best í landskappingini — Kf og B 36.

Hetta verður óivað ein heilt spennandi leikur; men kortini verður hin at hava tann størsta áhugin millum manna — tað er tradisjónsbundið, fólkid.

HONDBÓLTUR

Hondbóltur er heldur nýggj ítróttargrein her á landi, og hevur kanska ikki havt so stóran áhuga millum manna higartil; men hetta er ein vakur ítróttur, og tá ið væl verður leikað, ein krevjandi leikur.

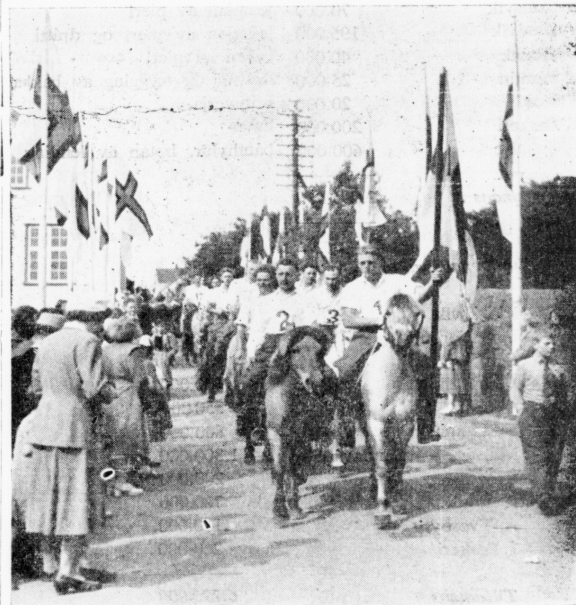
Fólk hevur ikki roknað stórt við fóroyskum hondbólti, hevur mestsum roknað hann fyri ein viðfáning; men nú, Kyndil hevur verið burtur úr landi og roynt seg móti mætum

og við eru komnir luttakarar úr teim flestu sýslunum, og samstundis við hesari øking í luttóku er áhugin fyri hesi ítróttargrein eisini vaksin so munandi, at hon heldur at kalla ár um ár fíer eitt heilt stórt áskoðaratal.

SVIMJINGIN

Likindini fyri svimjing hava verið ógvuliga vánalig í Havn. Mong ár varð svomið í einum hyl í Hoydølum; men tá so menn lögdu inn til traðir har, gjørdust svimjararnir »heimleysir«. Eisini var tað sín sak at skula standa og lata seg úr og í út undir víðum lofti.

Seinni varð hylur demdur í ánni oman fyri leikvøllin í Gundadali, og har varð hús gjørt at lata seg úr og í; men ógvuliga primitivt var alt hetta, kalt og einki hugnaligt var, og



Frammanundan kappriðingini

liðum, nú visur tað seg, at hetta er nógv meir enn viðfáningur. Teir stóðu seg mannliga, og henda ferð teirra man fara at skapa nógv størri áhuga fyri hesi vøku ítróttargrein.

Nú um Ólavsøkuna verða at siggja fleiri hondbóltsdystir.

KAPPRÍÐINGIN

Á Ólavsøku 1921 var fyrsta kappriðingin. Hon var á Sandsvegnum.

Síðan hevur verið kappriðing hvørja Ólavsøku — tey seinnu árin á vegnum norður móti Havnardali.

Tey fyrstu árin vóru luttakararnir bert úr Havnini og byggunum har í nánd; men so við

tá so menn bygdu ovari, og av hetta er nógv meir enn viðfáningur. Teir stóðu seg mannliga, og henda ferð teirra man fara at skapa nógv størri áhuga fyri hesi vøku ítróttargrein.

Nú um Ólavsøkuna verða at siggja fleiri hondbóltsdystir.

Á Ólavsøku 1921 var fyrsta kappriðingin. Hon var á Sandsvegnum.

Síðan hevur verið kappriðing hvørja Ólavsøku — tey seinnu árin á vegnum norður móti Havnardali.

Tey fyrstu árin vóru luttakararnir bert úr Havnini og byggunum har í nánd; men so við

(Framhald á 4. síðu).